

"Ik wil een echte beroeps Aso worden!"

IK BEN EEN ECHTE BEROEPS ASO! KOMMU NAAST ME WONEN?

Krijg ik van de Friese kunstenares Rhodis onlangs het welgemeende advies me aan te melden voor de groep asootjes van New Kids Turbo in de film Maaskantje 2 en ik mag wel zeggen: het zette me aan het denken over de eigen identiteit in het algemeen en mijn schanddaden in het bijzonder! Tijd voor inkeer? Krijg nou wat! Alsof ik er wat aan doen kan dat ik zo ben! Het is allemaal de schuld van de maatschappij

Nu is introspectie mij gotsijdanck ten enemale vreemd omdat ik een doe mens ben en geen artistieke sukkel die de nep- en namaak filosoof uithangt met allemaal moeilijke woorden die verkeerd gebruikt worden zoals in artiestenkringen standaardprocedure lijkt, want ze zijn zo stom als het achterwerk vol wild vlees en uitbottende, sponsachtige gezwellen van een reetkeeskolerekankerlijer, het is zonde dat ik het zeg.

Ik heb altijd een echte aso willen zijn en daar ook voor gestudeerd in het kunstenaars plantsoen op een vervelozige houten bank die onder de vogelpoep zat en dat ik geregeld een fiets in mekaar trap van een collega blijkt ie achteraf nog geleend van zijn zus ook! Ben je mooi klaar mee! Ik ga dat niet vergoeden, want ik spreek alle talen, behalve betalen. Ik neem een voorbeeld aan mijn oudste dochter waar de hele dag deurwaarders aan de bel hangen en die worden weg gescholden, staan stijf van de vloeken en verwensingen of krijgen een ram met een koekenpan.

SCHOKKENDE BEKENTENISSEN

Ik blijf ondanks alles een uiterst sentimenteel man, een bevende schijngestalte in het zilv'ren maanlicht, een softie, die al in huilen uitbarst op de schouder van zijn beschaafd sprekende, leuk ogende, speelse minnares/collega/eeuwige liefde I.N. , nog voor dat hij een speld hoort vallen, dan gaat het echt heel hysterisch er aan toe : van boehoehoe en snik snik-snotter-snotter- hoest- hoest- rochel- rochel- kotskotskotseboe, de walgvogel wringt zich door de strot naar buiten, ik ben een koekoeksklok, vreet zakken rioldrop na rioldrop, meeuwenflatsen en buisjes superol ter ontsmetting, ipubrofen tabletten waardoor je 40 % meer kans op een hartaanval hebt, knoflook totdat het lijkt alsof er een dampende honderdrol achter in mijn bek ligt te meuren als ik 'm open trek, mijn echtgenote walgt van mij en zo hoort het ook, het huwelijk is een ramp, een administratieve vergissing, ter compensatie cranberrybessendrank voor uitzuivering van de blaas, kost ook niet niks, tel uit je winst, zetpillen per dozijn naar binnen gepropt, alle sluisen open, natte scheten bij de vleet, lekkende ventielen en vliegwielen in het binnenwerk, hartritme stoornissen, schokkende bekentenissen in natura en koeleur lokaal, want waar ik ga zitten op het witte laken vormt zich al snel een roestbruine, rokende, vochtige plek van zestig centimeter in doorsnee, wie vraagt mij nou nog eens op de koffie, geen wonder dat ik niet zo populair ben in weblogkringen, omdat ik alles gelijk laat lopen doordat de endeldarm er half uit hangt, die moet ik even om het kwartier terug douwen met een gebalde vuist, want dat ding werkt tegen, slapte aan de beurs door al dat fist fucken, die kringspier heeft vandaag de dag een eigen wil, kikker in je bil die er nooit meer uit wil, het voer van boven er in, van onderen er weer uit, met een noodvaart als een ouwe taart die van de kaart is, gevolgd door spontane intertesti nale orgasmes als kosmische stormen, dankzij mijn gore, seksjuweel getinte ziekelijke gedachten, begeleid door beestachtig geslurp uit waterglazen vol jenever voor de zieke bever met een lever als een voetbal en daar hebben we alweer een glas koele bubbel tjeswijn met perziken crème samen met De Onverslaanbare Grote Super zoenvis Isis Nedloni, omdat een Zoenvis weer iets anders is dan een Zoenvos in het Grote Beren mannenbomen bos op het berenmannen bomen groenesterretjesmos, daar ga je helemaal los in duo verband, lekker flossen met zijn tweetjes voor het tandenpoetsen.

BURGERMANS SJOERNALISTIEK

Er komt gotsamme geen end aan dat geleuter als je het zo terug leest! Is dat nou de ware burgermansjournalistiek? Ach,

wat, weetikveel als burgerkunst schilder!

Onderdehand ben ik langzamerhand met het stijgen der jaren als ex betonvlechter met mijn calvinistische ruwe arbeidersklauwen en de daarbij behorende afgebrokkelde nagels aan de vergeelde nicotine vingers natuurlijk wel even in gewapend schokbeton gegoten door het leven (symbolisch!symbolisch!) als fervente ex-hoerenloper, al slaat de betonrot en steenkanker hier en daar toe in mijn gebeente en vallen er venerische gaten in het vlees, de ingewanden komen aan het daglicht, de rocky horror show, lijken mijn billen op pukkelige, peer vormige, behaarde kwark bollen die er treurig bij hangen. De burenspreken er schande van.

Toch overweeg ik alsnog om mijn anus te laten bleken in de beauty saloon "Het verschietende sterretje" ergens in Tietjerksteradeel en gelijk even een tattoo te laten zetten om net die gezellige aso touch aan te laten brengen die bij mij past als rauw dauw en collega Tokkie.

Vantevoren wil ik wel even afspreken met de receptie dat ik niet gelijk anaal verkracht ga worden. Ik ben niet zo gediend van dat homosuwele poepstampen in beauty saloons tegenwoordig. Het kunnen wel allemaal aidsofielen wezen vanzelf en met een aids kan ik echt niet thuis komen bij de Grote Zoenvis.

Ze denken dat die artiesten de hele dag liggen te neuken en dat is ook zo, behalve mijzelf natuurlijk. Ik ben ook nooit een fervente kuttengkijker geweest en daarom ook nooit een naaktmodel gehad. Dat is goed voor academie blote wijven klup.

APEN PORNOGRAFISCHE DIEREN

Ouwe mensen stinken uit principe om de jonge mens mores te leren en een spiegel voor te houden. Nog even en de endeldarm hangt er bij iedereen uit als een rokende apen staart van zestig centimeter, net als bij de Blauwbilgorgel stokstijfaapjes in de diere ntuin te Emmen waar de Groningse kunstenaress Hilda zat te schetsen!

Apen zijn pornografische dieren met die gekleurde billen. Alsof dat normaal is! Je schaamt je toch rot voor de mensheid als je dat aanschouwt met je verloofde!

Ik moet dat toch niet gelijk belachelijk maken dat schetsen in de diertuin want zelden kom je een talent als Hilda tegen in Emmen. Maanden later ontmoette ik haar nog een keer in een kattenpension in Friesland. Ik heb een klein lithootje van een kat van haar hand. Raakte haar adres in Groningen kwijt want ik zou haar op komen zoeken begin jaren negentig. Uit collegiale overwegingen, niet vanwege van dattum!

En dan ?

SENSEO K*TKOFFIE IS RIOOLBLUBBER

Nou, dan is er altijd nog een kopje Senseo k*tkoffie om je aan op te trekken, maar is het doorgaans gewoon toch al te laat voor de laatste trein en kun je beter gelijk je kist in stappen als rammelend skelet met je stereo koptelefoon, je krukken van het Groene Kruis en je klepperende kunstgebit van het fonds!

Ik houd wat mijn tegenstanders uit het kunstenaarsplantsoen betreft met niets en niemand meer rekening op mijn balsturige balkon, waar de balorige balustrade al lang van door geroest is, dus even er tegen aan geleund met je Beter Bed, aangemoedigd door een flinke schop onder je hol als je voorover hangt te kotsen na die krat hoofdpijn pils, want waar een wil is daar is ook altijd een weg en waar he fruit valt, daar valt het nergens, hup, daar gaat de hele hap met al je negotie, maaginhoud en mesjomme van elf hoog naar beneden met de kop voorover het beton tegemoet.

Misschien ook maar het beste.

De Endlösung. Ha!

Denk niet dat ik suïcidaal ben. Ik ben van nature een vreselijk verwend krenge. Wel leed verwekkend, maar zelden verzachtend. Een echte man met ballen dus. Leuk als huis dier? Ya got a tiger by the tail. En geen tijger om in je tank te stoppen.

EN DAN ROEP IK WEER WOEF WOEF

Ik wil gaarne voor U terneder knielen en om de vijf minuten Woef Woef roepen als U dat enig gerief geeft. U vraagt, wij draaien.

Is er een definitiever en mooier einde te verzinnen in het Herman Brood kwartier dan van uit de dakgoot naar beneden te storten?

Het klinkt hard en dat is het ook. Ik denk dan weer aan dat borderline vrouwtje die samen met haar griffermeerde vriendje in een vrolijke bui de Martini Toorn beklom en hij even ging uitrusten op de hoogste trans en zij hem in haar borderlinerige malloterigheid een enorme duw gaf. Een geintje, meneer de rechter, meer was het niet. Het had niets om het lijf.

In zijn vrije val kon hij nog net K*TWIJF roepen voor hij de grond raakte en uiteen spatte als een overrijpe meloen die met een honkbalknuppel tot gort werd geslagen.

Hij was al dood toen de echo van zijn verwijt nog na klonk in de torenspits en zij waanzinnig van vreugde begon te lachen en te lachen...

De heren psychiaters pleitten haar uiteraard vrij bij de rechtszaak en de softe rechter sprak haar vervolgens vrij. Zo gaan die dingen in sociaal democratisch Nederland. Het slachtoffer was gereformeerd, dus zou het er wel naar gemaakt hebben, zal de opvatting van de Goddeloze rechter geweest zijn.

Het hof wordt bevolkt door pvda knakkers, dat vertelde mij een rechter met een tweede huis in Frankrijk, die kijken niet op een dooie griffermeerde meer of minder. Integendeel. De voorjaarsopruiming, noemde hij het, om de zomer van de verlichting pas goed te laten door breken. Zeker voormalig lid van The Ancient And Mystical Order Of The Golden Dawn.

Ik zal niemand omleggen voor een zilveren dubbeltje of een gouden reael. Mijn moeder, die ik nimmer gekend heb, leg ik toch ook niet voor een dubbeltje om, daar heb ik alleen maar diep medelijden mee. De meest dramatische dingen heb ik ongevraagd meege maakt, maar blijf jodelen. Het heeft mij niet aangetast, maar sterker gemaakt. Toch ben ik onderhevig zo nu en dan aan een kort durende depressie van een dag of drie en vergeet dan dat ik voor wie ik lief heb wil heten. Waarmede de ware poweet zich weer laat kennen, ware het niet dat die laatste One Liner geleend is van de dichteres met de camelkleurige houttje touwtje jas met capuchon uit de sixties, alom geprezen en aanbeden door de pers, gepromoot door Roland Holst.

Het onnozel ogende blonde wicht met de grote waterige blauwwe ogen zat in de Leidspleinkroeg Reijnders in 1966. Nu heb ik niet heel veel met blond, meer met donkerharig.

Na die ene dichtbundel nam ze een baan bij een reclameburo en schrijft tekstjes voor maandverband en sjokoladeflikken. De nederlaag van de powezie? Ze heeft de juiste weg gekozen en ingezien dat commercie wegen opent naar de hogere echelons van de maatschappij waarin het goed toeven is.

In 1969 distantieerde ik mij van de aspirant dichter Arie Visser. Eén van de paldijnen van Vinkenoog. Ik heb gezien hoe in dat sirkwie de deelnemers ten onder gingen aan het spuiten, snuiven en slikken. Ik vond het een losers

gezelschap. Zij mij een vertegenwoordiger van het establishment. Een kapitalist met 84 gulden in de week aan contraprestatie, een oliekachel, een huur van 45 gulden per maand. De Wonder Years?

Forget it!

PARANOWIEDE GEK BIJ TIJD EN WIJLE

Je zult er allemaal mee opgezadeld worden met die momenten temporeine krankjorum heid, maar ik ben een optimist en ga er heel gemakkelijk mee om. Er wordt hier ondanks de toestand in de wereld wat afgelachen door mij in alle eenzaamheid.

Behalve in de rustige uren van het stille verdriet. Daar praat ik weinig over omdat men geneigd is mij toch niet te geloven. En stil verdriet is alleen stil verdriet als je er over zwijgt anders is het geen stil verdriet meer! Waarom zou ik dan parelen voor de zwijnen werpen? En om mede lijden zit ik al helemaal niet verlegen, dat remt alleen maar af.

OPENGEWERKTE OPGEWERKTEE AFGEWERKTE OPDUWBEHA

Ik ben zingend uit mijn twee volle mannenborsten in mijn opengewerkte opduwbeha haha door de aller diepste dalen van de hel gegaan, daar waar de duisternis heerst als een verstikkende deken, de eeuwig durende vlam het vlees niet verteert in de Bisexual Hell en de worm ban de onrustbarende muze aan het gebeente knaagt, maar ook even tussen de bedrijven door jubelend de hoogste toppen bij het drie landenpunt moeite loos bestegen met m'n icepick tijdens een oogverblindende Blizzard, ijspegels van een halve meter hingen aan mijn snor en oorlellen, alle tenen er af gevoren, mijn lul ook, daar had ik toch niks meer aan, overboddige ballast, je moet het gewciht je bepakking uitermate licht houden en wat heb je dan aan een lul, die kon ik zo afbreken bij zestig graden vorst, mijn ballen leken chroomstalen kogellagers, alleen mijn twee duimen waren nog over, daar hingen flessen brandewijn aan, dan hoefde de Sint Bernhard niet langs te komen met een vaatje cognac om zijn nek, dus liep ik verder, kakelend van de waanzin, het vroom zo hard dat als je moest pissen de urine als een boog van ijs bleef staan op de grond en je je lul gewoon zelf moest los breken met een klauwhamer, los geslagen van de bevroren straal, een comic strip, dat ging ook echt van Au, omdat breuk aan het menselijk geslacht altijd lichte schade toe brengt aan het velletje van je lelletje, gelukkig zat ik wel goed aan een touw vast, ik had op dat moment in gedachten die Bondagesessies bij de Vlaamse GrandMaster Monkiepo de Martelaere met zijn Masters Degree Fine Arts die de hele week Master Classes gaf aan slaven en zij die daar voor in opleiding waren, slechts gehuld in lingerie of met witte katoenen koorden versierd net als de tressen op het uniform van de marechausee, omdat voor menigeen de horizon van het wezenloze bestaatje op kantoor al lang uit het oog is verloren door de sneeuwblindheid (symbolisch!symbolisch!) en niet langer helemaal spoorde en begon te raaskallen over de liefde met een grote EL die toch door de maag bleef gaan, allemaal gesijk dus, powezie en alleen geldend als je in de boeien ligt bij de Misstress aller Misstresses tijdens de Mistral, dat geeft heel wat stress, je existentie goed gezekerd met klim haken voor bij het abseilen, terwijl ik juist naar omhoog wilde, zonder gelijk naar beneden te sodommieteren, want dat is voor mij allemaal maar een flauwekulletje.

En die klimleraar maar schelden en schreeuwen van "Hoger op, schijthuis of ik laat het touw los en dan zie je maar wat er van komt!"

En ik zat al zo omhoog met mijn hoogtevrees waaardoor ik niet durf te vliegen!

DAGSLUITER

Zo zit het mij steeds weer tegen in het leven van alledag en wacht ik op goede raad en daad van uw kant, lieve lezers en

-essen. Een dagsluit. Doet me altijd ddenken aan de One Liner Aly de fluitter ruikt uit haar stuitter, maar Rebecca Loos meurt uit d'r ouwe doos!

Het ga U goed voor zo lang als het duurt!

Men zal nog heel, heel lang met mij moeten leren leven. Kom er maar eens om. Nou bent U aan de beurt! Het is net als met die tekst op ouderwetse lucifersdoosjes; verbrande kop valt niet af.

Vooruit! Effe vlammen, folks!

© februari 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl